

LEBRIS

we know
books



Citesc cu drag

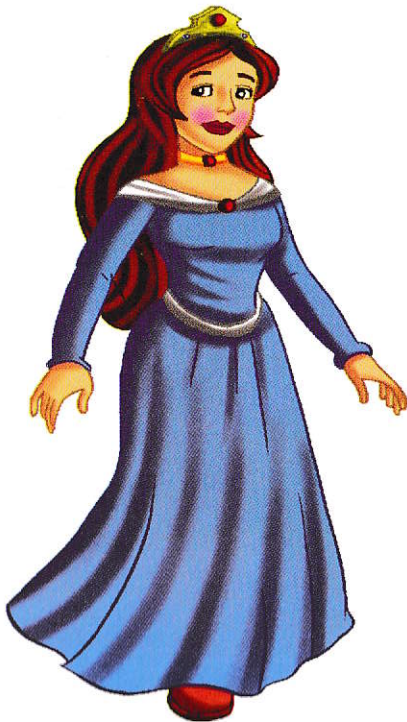
vol. 3



Cuprins



Privighetoarea 5



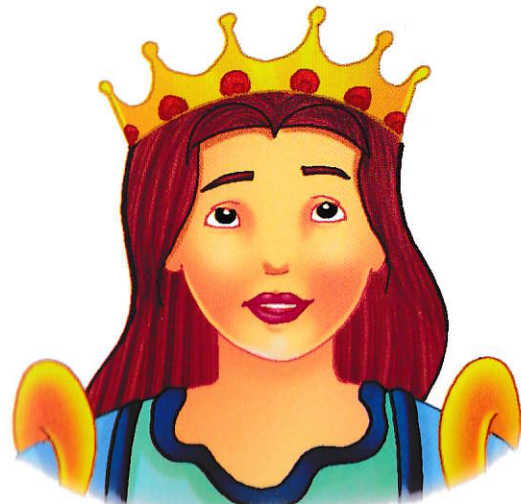
**Frumoasa
adormită**

33



**Prințesa
de pe Muntele
de Sticlă 61**

**Kate
Crackernuts 89**



Griselda 117



LIBRIS

We know
books

Privighetoarea

Împăratul Chinei avea cel mai frumos palat din lume, clădit din porțelan fin, strălucitor ca lumina lunii. Era o adevărată provocare să te plimbi prin el, căci la fiecare pas exista pericolul să se spargă. Grădina palatului se întindea cât vedeai cu ochii și era plină de minunății. Pe cele mai gingașe flori atârnav clopoței de argint, care sunau necontenit, ca nu cumva să treacă cineva pe lângă ele fără să le observe. La marginea grădinii se afla o pădure seculară, cu copaci falnici și lacuri adânci.



Pădurea se întindea până la țărmul mării. Corăbiile treceau pe lângă ea, navigând chiar pe sub ramurile plecate ale copacilor. Într-unul dintre acești arbori înalți trăia o privighetoare, care cânta cu atâta măiestrie, încât pescarii, grăbiți altădată, se opreau în loc vrăjiți de trilurile ei.

– Doamne! Ce frumos cântă privighetoarea! nu mai încetau să se minuneze ei.

Călători de peste mări și țări vizitau palatul și grădina împăratului, minunați de frumusețea lor nepământească. Totuși, oricine azea privighetoarea, rostea cu convingere:

– Nu există nimic mai frumos pe lumea asta!

Scriitorii și poeții povesteau în cărțile lor despre palatul și grădina împăratului Chinei, dar, mai presus de toate, slăveau glasul fermecător al privighetorii din pădurea de pe malul mării.



Cărțile erau răspândite prin toată lumea, ajungând astfel până la împăratul Chinei. El le citea mulțumit, pentru că relatau lucruri frumoase despre palatul și grădina lui. Însă, cea mai minunată descriere o avea privighetoarea.

– Despre ce privighetoare se vorbește? Cum se face că eu aflu despre ea din cărți, abia acum? Întrebă împăratul pe marele său sfetnic.

– N-am auzit niciodată de ea, răspuse sfetnicul nedumerit.

– O lume întregă știe ce minunăție am și numai eu unul nu știu! exclamă împăratul. Găsește-o imediat! Trebuie să cânte în fața mea.

– Bine, Măria Ta, zise sfetnicul, pornind în căutarea privighetorii.



Alerga prin palat, întreba pe unul, pe altul, dar nimeni nu auzise vreodată de privighetoare.

– Măria Ta, se întoarse el într-un târziu la împărat, nu există nicio privighetoare. În cărți, se pare, se scriu doar născociri.

– Cartea, în care am citit despre privighetoare, mi-a fost oferită de împăratul Japoniei, deci nu poate fi o minciună! spuse împăratul. Vreau s-o ascult! Căutați-o și să nu vă întoarceți la palat fără ea!

La auzul acestor vorbe, sfetnicul cel mare porni din nou în grabă, însoțit de toți curtenii. Întrebau pe oricine întâlneau și căutau cu înverșunare privighetoarea despre care părea că știe toată lumea, în afară de curtea împărătească.

